

Ha llegit amb molta atenció la biografia del sant Job i mira de mantenir la paciència, però aquesta espera, a Francisco Camps, se li fa massa llarga. L'expectativa que va covar en ser declarat no culpable al *cas dels vestits* ha derivat en la resignació present. En una resignació absoluta.

Del calendari de la cuina de casa cada dia cau un full, i ja en van vora dos-cents, des que el 25 de gener en va resultar absolt. Sis mesos sense que ningú no li haja ofert una eixida política que compense el mal tràmol d'aquell judici tan obscè i, sobretot, la dimissió que va precedir-lo.

Perquè Camps va abandonar la presidència de la Generalitat Valenciana "innocent", segons va remarcar en compareixença pública, i per dos motius: per defensar-se "lliurement" del delictes de suborn de què l'acusaven i per "no entrebancar la victòria de Mariano Rajoy" als comicis estatals. D'aquella jornada de passió —que va iniciar-se amb la intenció de declarar-se culpable i va cloure's amb el cessament— aquest 20 de juliol es compleix el primer any.

Qui el sovinteja ho diu clar: el cos de Camps experimenta una metamorfosi que properament el convertirà en ex-polític. Encara se'n sent, però la seua feina al Consell Jurídic Consultiu (CJC) el satisfà tant que cada cop se'n veu més allunyat, de la vida política. Cada dijous fa cap a la seu, situada a tocar del seu domicili privat, a fi d'assistir a la reunió setmanal de l'òrgan consultiu de la Generalitat per excel·lència. Però també hi va molts altres dies: hi té despatx, secretària i dos assessors. I com a ex-president del govern valencià, disposa de guarda-espallles i de vehicle oficial amb xofer, que acostuma a fer servir cada vegada que transita els 250 metres que separen l'àmbit familiar del professional.

Mai no s'està de dir-hi la seua. Cada dictamen que ha emès el CJC els darrers dotze mesos ha comptat amb la seua participació, tret d'aquells que es van redactar al desembre i al gener, coincidint amb la vista oral a què es va sotmetre al Tribunal Superior de Justícia. A les reunions, Camps defuig les valoracions polítiques i no fa referència a l'experiència acumulada com a president. Es limita a comprovar que les ordres i els decrets que elabora el govern d'Alberto Fabra no contradiguen unes altres normes i estudia a fons cada projecte de llei. Els dos més

Camps, paciència finita

Aquest divendres, 20 de juliol, fa un any que Francisco Camps va dimitir com a president de la Generalitat Valenciana per tal de defensar-se en un judici de què va resultar absolt.

Què ha fet Camps en tot aquest temps?
Què podria fer a partir d'ara?

importants que ha abordat, el de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) i l'avantprojecte de la Carta de Drets Socials.

Cada plenari del Consell Jurídic Consultiu tracta una trentena de punts que prèviament s'han repartit per a analitzar-los de manera individualitzada els diversos consellers que l'integren: tres de nomenats pel govern, tres d'escollits per les Corts i el membre nat Francisco Camps, amb veu però sense vot, el primer ex-president de la Generalitat Valenciana que s'acull a aquest dret. Ni Joan Lerma ni Eduardo Zaplana ni José Luis Olivas, mai no n'han format part.

Els consellers consensuen els dictàmens els matins de dijous, cosa que impossibilita a Camps de seguir en viu les sessions de control que aquell dia se celebren a les Corts. De fet, malgrat mantenir l'acta de diputat, les seues visites a l'hemicicle han estat escasses. El seu escó, habitualment l'ocupen les bosses de les alcaldesses de València i Alacant, Rita Barberà i Sonia Castedo, amb què seu a la tercera filera de l'hemicicle.

Fins el 22 de febrer, quan es complien set mesos de la seua última assistència, que no el va trepitjar com a ex-president, per bé que aquell dia fins i tot va ser a la reunió de grup. D'aleshores ençà, tan sols se l'ha vist uns pocs dimecres de plenari—quan no hi havia Fabra— i en una sessió de control.

Les retribucions de Camps, al voltant de 60.000 euros anuals, se circumscriuen a les que percep del Consell Valencià de Justícia. Va renunciar al sou de diputat i no en rep com a ex-president. Tampoc no ingressa cap aportació extraordinària per cada sessió o dictamen del CJC en què participa. Això sí, la llei li permet de gaudir d'aquest estatus la resta de la seua vida. Pot ser-ne membre indefinidament i no ho hauria deixat de ser si haguera estat declarat culpable. La multa a què s'hauria enfrontat no l'incapacitava.

A més, té la sort de compartir deliberacions amb un bon amic de fa anys. Vicente Garrido Mayol, el president del CJC, és un íntim de Camps des de l'etapa universitària. Conservador com ell, Garrido no ha tingut inconvenient a fer-ne ostentació, d'aquesta estreta relació: hi ha fet de xofer amb el seu vehicle particular, va acudir al TSJCV com a públic durant el judici... I ha dirigit la tesi doctoral de l'ex-president.

Camps està centrat en el Consell Jurídic i cada cop més allunyat de la política

L'altra ocupació. Perquè abans de centrar la seua activitat al Consell Jurídic, Camps també va esmerçar molt de temps a preparar el seu judici i a enllestir la tesi que l'obsedia de feia anys. Un treball en què planteja una reforma del sistema electoral valencià, tal com ja va esbossar a les Corts quan encara presidia el govern. L'aposta per un sistema uninominal, dividit en circumscripcions molt més petites, li va valer un excel·lent *cum laude* de part del tribunal que va examinar-lo a la Universitat Miguel Hernández d'Elx el proppassat 10 de febrer.

Aquell dia, però, més d'un centenar de persones s'hi van congreguar a la porta per escriu Camps, a qui van titllar de "corrupte" i van mostrar tot de pancartes i samarretes al·lusives al *cas Gürtel*. Una persona fou detinguda—i posteriorment processada— mentre Garrido, que acompanyava Camps, no va tenir inconvenient a establir-hi una disputa dialèctica: "El delinqüent és Garzón, que sí que ha estat condemnat", va asseverar en conversa amb els manifestants.

Feia tot just dues setmanes del veredicte que havia declarat Camps "no culpable" d'un delictes de suborn passiu impropis. L'ajustada resolució—cinc vots a quatre— del jurat popular i els motius esgrimits a l'acta van animar els socialistes, que hi exerceixen l'acusació popular, a recórrer la sentència davant el Tribunal Suprem. El ministeri fiscal se n'apartava de manera definitiva en una decisió polèmica, atès que les dues fiscals presents al judici havien insistit en l'existència del delictes. El relleu a la fiscalia general de l'estat, producte de la victòria del PP als comicis estatals, va resultar providencial. Eduardo Torres-Dulce, l'home que Rajoy va escollir com a recanvi de Cándido Conde-Pumpido, va aplanar el camí a Camps, i de quina manera. Un recurs paral·lel de la fiscalia, sumat al del PS-PV-PSOE, hauria compromès molt més la situació de l'ex-cap del Consell.

Amb tot, aquest ha estat un dels dos únics *detalls* que el president espanyol ha

tingut fins ara envers Camps, que fou un pilar clau en la seua reelecció com a líder del PP el 2008, després que la segona derrota davant José Luis Rodríguez Zapatero el posara contra les cordes. L'altre va ser la trucada que li va fer de seguida que va tenir notícia de l'absolució, quan Camps encara era dins de la sala. En pensa tenir cap més?

Passat, no futur. Un diputat popular de les Corts que demana de romandre a l'anonimat assenyala que "Camps mateix és plenament conscient que la seua etapa al PP s'ha acabat". La idea més estesa al si del grup és que l'ex-president esgotarà la legislatura com a diputat—encara en resten tres anys— amb una cadència de visites tan espaciada com l'actual. "En qualsevol cas, més que no hi va anar Felipe González, en deixar de ser president", matisa amb relació al període 1996-2002. "Amb els ex-presidents hem de tenir un grau molt més elevat de comprensió", remata.

En realitat, al si del grup popular de les Corts valencianes no se'n parla gaire, de Francisco Camps. "Potser ho fan a les altes esferes, però no al nostre nivell", explica aquesta font, que de qualsevol manera considera "escaient" que "Rajoy li proporcione una eixida". El problema, per a Camps i la resta del PPCV, és que aquest "ha tingut un canvi d'actitud notable envers la Comunitat, i mentre que abans venia cada dues setmanes, ara no ve mai". Sens dubte que hi tenen alguna cosa a veure els problemes judicials que afecten un de cada cinc diputats de les Corts i diversos alts càrrecs de l'etapa de Camps.

La negativa de Rajoy a desplaçar-se al País Valencià en plena onada d'incendis ha estat molt criticada internament, així com també la defensa que la número dos del partit i presidenta manxega, María Dolores de Cospedal, ha efectuat de Rodrigo Rato i Ángel Acebes, encausats per la gestió de Bankia. Cospedal, en canvi, va evitar de citar el nom de José Luis Olivas, implicat a la mateixa causa i segon ex-president valencià que resulta encausat. Una tibantor creixent que es trasllada a la presa de decisions: cap ministre o secretari d'estat no és valencià, i Esteban González Pons, que exercia com a portaveu del PP, ha estat degradat. I per a acabar-ho d'adobar, qüestions que eren prioritàries per al PPCV—el finançament,

el corredor mediterrani o el transvasament de l'Ebre— són desoïdes a Madrid.

De copets a l'esquena, l'ex-president valencià gairebé ja no en rep. S'hi havia habituat i en gaudia a bastament, però el seu relleu al capdavant del govern i del partit han provocat una caiguda notable de l'entusiasme que despertava. Un altre diputat consultat per aquest setmanari recorda, a tall d'exemple, el dia en què es va decidir que Fabra el substituïria: "A l'entrada, tothom saludava i abraçava Paco, però en acabar la reunió, ben pocs van tornar a fer-ho, sinó que la majoria va preferir de dirigir-se a Alberto, a qui van afanyar-se a anomenar *president*".

Certament, el terratrèmol que va significar la dimissió de Camps ha malmès la relació que tenia amb els seus diputats. Després de dues legislatures convulses, en aquesta ocasió sí que havia confeccionat un equip a mida, sense zaplanistes irredempts ni suports tebis. En canvi, la renúncia a la presidència ha acotat aquesta afecció unànime a unes poques persones, de les quals se'n destaquen tres: Juan Cotino, Andrés Ballester i Trini Miró. Amb el primer, president de les Corts i suport moral als moments més difícils, comparteix una religiositat acusada; amb el segon, oriolà i amic de la joventut, la relació és perenne, mai no caducarà, i de l'alcoiana Miró, que fou consellera de Cultura seua i a qui l'uneix una estima més recent, no oblidat les visites continuades que va fer-li al judici.

El tracte amb el seu successor, per contra, tan sols és correcte. Només això: correcte. Fabra es mostra amb Camps tan atent i educat com amb tothom, però —com fa amb tothom— no hi facilita un acostament més gran, cosa que ha generat suspicàcies: al PPCV, n'hi ha que opinen que la mà dura que Fabra aplica als càrrecs públics encausats es torna massa tova amb la desena de diputats imputats que li garanteixen la majoria absoluta, tots ells relacionats amb l'anterior etapa.

L'ascens de Fabra, de fet, no figurava al testament polític de Camps. L'última voluntat abans de tocar el dos fou que Paula Sánchez de León —amiga de la seua dona a qui havia fet vice-presidenta— es convertira en la nova cap del Consell. Un desig obviat per la direcció estatal del PP, que pel seu compte ja havia conclòs que el més bon substitut era el tímid alcalde de Castelló de la Plana.

El 26 de juliol del 2011 Alberto Fabra fou investit president valencià, un càrrec per què Camps havia Camps ha acudit molt poc a les Corts. S'ha centrat a doctorar-se i al Consell Jurídic Consultu de

De l'executiu present, Camps sent una simpatia especial pels titulars d'Hisenda, José Manuel Vela; de Cultura, Lola Johnson, i sobretot, per la consellera d'Agricultura, Maritina Hernández. Curiosament, tres dels noms que més opcions tenen d'abandonar el gabinet a la pròxima remodelació que hi haja.

L'empatia amb Serafin Castellano, responsable de Governació i nou secretari general del PPCV, s'ha vist inevitablement afectada per l'elecció d'aquest com a home fort de Fabra, una funció que ja havia desenvolupat amb Zaplana. D'An-

tonio Clemente, a qui ha rellevat Castellano, també se n'ha distanciat una mica, potser per la seua absència a les llargues jornades del judici, a diferència de Ricardo Costa, que va començar la vista molest amb Camps, encara que un mes més tard tot s'havia reconduït. Camps i Costa van retrobar-se en l'adversitat.

L'encausament de Camps, l'abril del 2009, va alterar per complet la seua estabilitat com a president. Ho reconeixen els dos diputats consultats, un dels quals no dubta a qualificar-ho de "comportament estrany *in crescendo*". El cervell de

pensat en Paula Sánchez de León. Malgrat el veredicte de no culpabilitat al judici del cas dels vestits, què forma part. A sota, a la dreta, amb el president de la institució i bon amic seu, Vicente Garrido.

Camps va passar a dedicar moltes més hores a la seua situació processal que no a la governabilitat. Les declaracions forassenyades a la trona de les Corts, les fugides de la premsa i alguna topada dialèctica amb ciutadans pel carrer el van menar a un carreró sense eixida. Els companys convenen que pateix “seqüeles”, tal com ho evidencia l’estrambòtica entrevista que va concedir l’abril a la revista *Telva*, amb sessió de fotos a l’Albufera inclosa. En ella afirmava que se sentia “preparat com mai” per a presidir la Generalitat o el govern espanyol, a

més de revelar pensaments que farien la sensibilitat de molts: “Aquell senyor [Pablo, cap de la trama *Gürtel*] Crespo emmanillat [a la sala del TSJCV, en provenir de la presó], que no duen així ni als presos etarres”, hi deia. O també: “En ocasions no em vaig poder estar i li vaig dir al jutge un parell de coses que després em feien riure, al cotxe”. Afirmava que l’etapa de Zapatero havia significat un “hivern nuclear”, que abans de dimitir va visitar la casa de Winston Churchill, que no es penedia “de res” i que tampoc no el preocupava “gens” si el seu honor havia

resultat malmès. Aquella entrevista “fou el seu rèquiem”, coincideixen al partit.

Tanmateix, segons quines actituds fan pensar que el fantasma vestit de Milano i Forever Young no ha deixat de perseguir-lo. El 14 de juny, Camps va abandonar Peníscola –on s’havia reunit de manera extraordinària el CJC– abans que se celebrara l’acte institucional amb motiu del trentè aniversari de l’Estatut valencià. Va prevaldre el seu interès a esquivar els mitjans de comunicació, tal com va passar als recents congressos del PP i del PPCV, a què directament no va acudir.

En tot aquest temps, Camps ha viatjat bastant: al Japó, on va presenciar un gran premi de motociclisme convidat per Jorge Martínez *Aspar*; a l’illa de Re, on va desconnectar amb la família després de dimitir el càrrec, amb els diners que els diputats li van regalar al seu comiat; a Sevilla, on va donar gràcies a la Macarena pel resultat del judici; a Jaén, per a assistir al bateig de la segona filla del torero Enrique Ponce; a la Jornada Mundial de la Joventut esdevinguda a Madrid i a què va acudir el papa Benet XVI; a l’hotel de Dénia on acostuma a estiuajar... I una visita fugaç a Benicàssim, el 2 de setembre, per a participar a la inauguració del curs polític del PPCV, on va enfosquir la presència de Fabra.

L’herència de Camps, però, hipoteca les seues esperances. Les branques del *cas Gürtel* relacionades amb la visita del papa i el finançament il·legal del partit creixen sense parar, com el *cas Brugal*, el del fons de cooperació o el de l’institut Nóos, d’Iñaki Urdangarin, pel qual el jutge José Castro rumia citar-lo a declarar. I a l’àmbit de govern, les entitats financeres pròpies –Bancaixa, CAM i Banc de València– han estat intervingudes, diversos ERO faran fora 5.000 empleats de les empreses públiques i la fórmula 1 caldrà alternar-la amb Barcelona.

Enmig d’un panorama tan catatònic, de què és responsable directe, Camps s’ha refugiat en la fe. Conversa sovint amb l’arquebisbe de València, Carlos Osoro, i aquest dijous presideix un sopar-col·loqui a les jornades “Responsabilitat social en la política”, que organitzen a Xàbia les fundacions Vives i Valores y Sociedad, molt properes a Cotino. Al Job valencià, però, la paciència se li esgota. La seua és finita i muta en resignació.

Victor Maceda